

опако направилъ тѣзи двѣ нѣща: такъвзи малѣкъ и тѣнькъ стъркъ на тыквата да ражда толкази голѣма тыква, а толкази голѣма круша и дебела да дава такъвзи дребны крушы! туй съвсѣмъ си нѣма приликата. Ако быхъ направилъ азъ свѣта, распоредилъ быхъ, щото на крушата плода да е такъвзи едъръ, а не на тыквата; че тогази да видишъ какъвъ прѣхубавъ изгледъ щѣхъ тѣ да иматъ“. Въ туй толкози глупаво разсѣжданіе утруденья селянинъ позадрѣмалъ и заспалъ. Между туй тихъ вѣтрець повѣвлъ, разлюлѣлъ кычѣстытъ клонѣе на крушата, и отъ дребнытъ ѝ плодове нѣколко тукъ-тамъ наченѣли да кашѣтъ. Отъ върха една крушка кашва силничко и ударя заспальна селянинъ по носа, и — тозъ часъ кръвъ рункнѣло. Стрѣенѣтъ отъ туй селянина, извикалъ: „Тежко ми! за моята глупость! Ако да бѣше туй зрно голѣмо като тыквата, тогази азъ да ли можѣхъ оживѣ?“

И тѣй този селянинъ, раскаянъ най послѣ, исповѣдалъ непостижимата за насъ Божія прѣмѣдрость съсъ тѣзи думы: „*Чудна дѣла Твоя, Господи! вся премудростію сътворилъ еси*“.

Лѣсица и жеравъ.

Едно врѣме кумица лѣса-са спрїетелила съсъ жерава и го поканва у тѣхъ си нагости: „Заповѣдайте у дома, кумче! заповѣдайте, драгый мой! Да видишъ какъ ще та угостѣ!“

Дошелъ жерава на поканената обѣда; а лѣсицата имала наотвено каша. Тя взела та размазала кашата по една талерка; прѣдлага я на госта си и го кани: „ѣжте, кумче! заповѣдайте гълѣбче! похапне-